

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce **Q8 obchodní servis s.r.o.**, se sídlem Bohunická cesta 775/8, Moravany, zastoupeného Mgr. Tomášem Krejčím, advokátem se sídlem Pařížská 204/21, Praha 1, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2013, č.j. JMK 89686/2013, sp. zn. S-JMK 89686/2013 OŽP/Bí,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje dne 23. 9. 2013, č.j. JMK 89686/2013, sp. zn. S-JMK 89686/2013 OŽP/Bí, **se z r u š u j e** a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 24 723 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho advokátka Mgr. Tomáše Krejčího.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci a shrnutí průběhu správního řízení

[1] Dne 6.12.2010 vydal Městský úřad Šlapanice, odbor životního prostředí, závazné stanovisko č.j. OŽP 50357-10/5917-2010/STA, kterým žalobci v souvislosti s investičním záměrem výstavby „Administrativního a skladového centra společnosti Q8 Moravany“ v k.ú. Moravany u Brna, udělil souhlas k trvalému odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu. Zároveň stanovil podmínky pro odnětí. Ve výroku 5 mimo jiné uvedl, že žalobci bude stanoven odvod za odnětí zemědělské půdy ze ZPF v předpokládané výši 32 610 Kč.

[2] Následně vydal Městský úřad Šlapanice, odbor výstavby, dne 3.2.2011 rozhodnutí – veřejnou vyhlášku č.j. OV/34984-10/2043-2010/KUP, která obsahovala jednak územní rozhodnutí č. 14/2011 o umístění stavby „Administrativní budova a skladovací budova“ na pozemku p.č. 739/19, 739/18, 739/20 v k.ú. Moravany u Brna a dále stavební povolení na uvedenou stavbu. Ve výroku 8 územního rozhodnutí bylo uvedeno, že budou dodrženy podmínky uvedené ve výše citovaném souhlasu k trvalému odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu.

[3] Následně Městský úřad Šlapanice, odbor životního prostředí, vydal dne 22.6.2012 rozhodnutí č.j. OŽP-ČJ/22659-12/STA, kterým předsal žalobci, odvod za trvalé odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu v celkové výši 438 768 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, a to především z důvodu, že výše odvodu byla stanovena nesprávně, neboť předsal výši odvodu za trvalé odnětí půdy o celkové rozloze 0,3261 ha, přestože nedojde k zastavění plochy předmětných pozemků v tomto rozsahu. Městský úřad Šlapanice tomuto odvolání v rámci autoremedury vyhověl a předsal odvod v celkové výši 326 688 Kč. Tato částka byla stanovena pouze za skutečně zastavěnou plochu, která dle geometrického zaměření stavby činila 0,2428 ha.

[4] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce opět odvolání a Krajský úřad Jihomoravského kraje napadené rozhodnutí zrušil rozhodnutím ze dne 31.5.2013, č.j. JMK 32759/2013 a věc vrátil k novému projednání správnímu orgánu 1. stupně.

[5] Následně Městský úřad Šlapanice vydal nové rozhodnutí ze dne 17.7.2013, č.j. OŽP-ČJ/42009-13/STA, kterým předsal odvod za trvalé odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu v celkové výši 438 768 Kč, přičemž opět vycházel z výměry 0,3261 ha. Odvod byl tedy předsán ve stejné výši jako v původním rozhodnutí.

[6] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. V odvolání především namítal, že odvod mu byl vyměřen v mnohanásobně vyšší výši, než která byla uvedena v závazném stanovisku ze dne 6.12.2010, přičemž i v územním rozhodnutí bylo uvedeno, že podmínky uvedené v závazném stanovisku budou dodrženy. Dále žalobce v odvolání vyslovil nesouhlas s tím, že pro výpočet odvodů byla použita výměra 0,3261 ha, ke které byl udělen souhlas, dle doloženého geometrického zaměření však zastavěná plocha činí pouze 0,2428 ha. Dle žalobce měl být odvod vypočten ze skutečně zastavěné plochy.

[7] Žalovaný ve věci rozhodl rozhodnutím ze dne 23.9.2013, č.j. JMK 89686/2013, sp. zn. S-JMK 89686/2013 OŽP/Bí, a to tak, že rozhodnutí správního orgánu 1. stupně potvrdil a odvolání zamítl. Konstatoval, že v souladu s ust. § 9 odst. 6 písm. d) zákona ČNR č. 334/1992

Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ZPF“), byla v závazném stanovisku vymezena platba odvodů za trvalé odnětí půdy ze ZPF pouze orientačně. Skutečná výše odvodu je předmětem samostatného právního rozhodnutí. Řízení ve věci předepsání odvodu bylo zahájeno v souladu s ust. § 11 odst. 2 zákona o ZPF v návaznosti na pravomocné rozhodnutí vydané podle zvláštního právního předpisu, tedy v návaznosti na územní rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 15.3.2011, tzn. již v době účinnosti zákona č. 402/2010 Sb., kterým se měnil zákon o ZPF. Vzhledem k přechodným ustanovením uvedeným v čl. 5 zákona č. 402/2010 Sb. je nutno při rozhodování o odvodech podle ust. § 11 odst. 2 zákona o ZPF vycházet z právního stavu ke dni nabytí právní moci prvního rozhodnutí vydaného podle zvláštních právních předpisů. Správní orgány byly nuceny postupovat podle těchto právních předpisů, stanovení výše odvodu není výsledkem správní úvahy. Výše odvodu uvedená v souhlasu je vždy pouze předpokládaná, je určeno, že konečná výše bude stanovena v samostatném řízení. Výše odvodu uvedená ve stanovisku nemůže mít závazný charakter, a je pouze informací pro žadatele, že součástí souhlasu s odnětím je i povinnost zaplatit odvody. Není formulována tak, že by mohla vzbudit dojem, že se jedná o konečnou výši odvodu, která již nemůže být změněna. Rozhodnutí o stanovení výše odvodu musí vycházet ze zákona platného a účinného v době vydání rozhodnutí a i pokud neodpovídá předchozí orientačně stanovené výši, nelze takový rozdíl považovat za rozpor s předchozími rozhodnutími. Pokud se týče výměry, za kterou byl stanoven odvod, byla použita výměra 0,3261 ha, což je plocha celého oploceného areálu stanovená v souhlasu o odnětí. Kromě zastavěné plochy zahrnuje rovněž zpevněné manipulační a pojízdné plochy a menší okrajové části, které nejsou zpevněny. Tato skutečnost byla ověřena dne 28.6.2013 místním šetřením. Připomněl, že při vyhotovení závazného stanoviska – souhlasu k trvalému odnětí půdy, byl správně vymezen rozsah pozemků, kterých se tento souhlas týká. Odvod byl stanoven za celou plochu skutečně odňatou ze ZPF, přičemž byla posouzena možnost navrácení tzv. zbytkových ploch do ZPF, jak vyplývá ze zápisu z místního ohledání, včetně dokumentace z místního šetření, v tomto případě nelze.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[8] Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. Vyslovil přesvědčení, že napadené rozhodnutí je v rozporu s principy právní jistoty a legitimního očekávání účastníka správního řízení. Konstatoval, že řízení o udělení souhlasu s vynětím orné půdy ze zemědělského půdního fondu bylo zahájeno na jeho žádost dne 6.8.2010, v průběhu řízení byla stavena orientační výše odvodu za odnětí ve výši 32 610 Kč podle tehdejší platné právní úpravy, tedy před účinností novely zákona o ochraně ZPF č. 402/2010 Sb. Dle žalobce by výše odvodu za odnětí půdy měla být stanovena podle právní úpravy platné v době stanovení orientační výše odvodu.

[9] Žalobce má za to, že žalovaný rovněž nerespektoval a porušil již dříve vydané rozhodnutí, a to veřejnou vyhláškou Městského úřadu Šlapanice ze dne 3.2.2011, č.j. OV/34984-10/2043-2010/KUP, která ve výroku 8 části územního rozhodnutí č. 14/2011 jako podmínku dalšího rozhodování ve věci stanovila, že podmínky uvedené v souhlasu k trvalému odnětí půdy ze ZPF ze dne 6.12.2010 budou dodrženy. Dále žalovaný porušil rovněž ust. § 73 odst. 2 správního řádu a zásadu nestranného postupu a přístupu a rovněž i zásadu ochrany legitimního očekávání. Žalobce jako stavebník a investor stavby vycházel z legitimního

předpokladu, že závazné souhlasné stanovisko ze dne 6.12.2010 stanovující výši odvodu bude respektováno, a to navíc za situace, když dodržením tohoto závazného stanoviska podmiňoval stavební úřad vydání stavebního povolení. Důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí je rovněž zásada presumpce správnosti správních aktů ve správním řízení. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.2.2010, č.j. 6 As 42/2008-509.

[10] Dále žalobce namítl, že i v případě předpisu odvodu dle novely zákona o ochraně ZPF by měla být výše odvodu stanovena na částku ve výši 326 688 Kč, a to s ohledem na doložené geometrické zaměření stavby 0,2428 ha. V tomto směru žalobce nesouhlasí s výsledkem místního šetření ze dne 28.6.2013, kdy mělo být zjištěno, že celý areál byl předmětem výstavby, je oplocen a využíván jako manipulační plocha a zastavěná plocha – haly, a jen nepatrná část okolo plotu je nezastavěná. Nezastavěnou plochou však není pouze nepatrná část, nýbrž pozemky o celkové rozloze 0,0833 ha a tento stav odpovídá geometrickému zaměření stavby.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[11] Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Zdůraznil, že řízení ve věci udělení souhlasu k odnětí půdy ze ZPF je řízením na žádost, řízení ve věci předsání odvodu za odnětí půdy ze ZPF je však řízením z moci úřední. Výše odvodů dle odst. 6 písm. d) zákona o ochraně ZPF vymezí orgán ZPF dle ust. § 9 odst. 7 zákona pouze orientačně. Konečná výše odvodů se stanoví rozhodnutím dle § 11 odst. 2 tohoto zákona. O konečné výši odvodů rozhodne orgán ochrany ZPF podle přílohy k zákonu v návaznosti na pravomocné rozhodnutí vydané podle zvláštních předpisů.

[12] Řízení ve věci předsání odvodu bylo zahájeno v souladu s ust. § 11 odst. 2 v návaznosti na pravomocné rozhodnutí vydané podle zvláštního předpisu – územní rozhodnutí, které v tomto případě nabylo právní moci dne 15.3.2011, tedy již v době účinnosti zákona č. 402/2010 Sb. Podle přechodných ustanovení, čl. 5 uvedeného zákona, při rozhodování o odvodech podle ust. § 11 odst. 2 zákona o ochraně ZPF, orgán ochrany ZPF vychází z právního stavu ke dni nabytí právní moci prvního rozhodnutí vydaného podle zvláštních předpisů.

[13] Pokud se v období od vydání souhlasu k odnětí do doby stanovení výše odvodů změní právní předpis, podle něhož je výše odvodů stanovena, je správní orgán povinen vždy postupovat v souladu se zákonem, a to s ohledem na § 2 odst. 1 správního řádu (zásada zákonnosti). Žalobce má pravdu v tom, že orientační výše odvodů v souhlasu k odnětí byla podstatně nižší než konečná výše stanovená rozhodnutím. K tomuto rozdílu však došlo v důsledku uvedené změny zákona, kterou byly správní orgány povinny respektovat. Novela bez všech pochybností určila, jakým způsobem se postupuje při stanovení výše odvodů v případech, kdy souhlas k odnětí byl vydán ještě před účinností novely, avšak řízení o stanovení výše odvodu je vedeno už za účinnosti novely. Pokud žalobce odkazuje na zásadu legitimního očekávání, to má význam pouze v případech, kdy rozhodování správního orgánu vychází ze správního uvážení. Stanovení výše odvodu není výsledkem správní úvahy, ale je zcela přesně určeno zákonem a prováděcími předpisy.

[14] Vyměření odvodů vyplývá striktně z ust. § 11 odst. 1 zákona o ochraně ZPF, ve znění pozdějších předpisů. Řízení o předepsání odvodu je řízením z moci úřední a je nutno postupovat dle § 11 odst. 2 zákona, tedy dle přílohy k zákonu v návaznosti na pravomocné rozhodnutí vydané podle zvláštních předpisů. Vzhledem k této úpravě, kdy k vydání souhlasu odnětí ze ZPF dochází na návrh žadatele, a tento již byl dán před změnou předpisů, nemá věcně a místně příslušný orgán ZPF možnost žádnou zákonnou formou změnit orientační výši odvodů uvedenou v souhlasu k odnětí. Žalovaný zdůraznil, že vymezení výše odvodů je pouze orientační a konečná byla stanovena až rozhodnutím.

[15] Pokud žalobce poukazoval na to, že výše měla být stanovena s ohledem na skutečně zastavěnou plochu, přičemž skutečný stav odpovídá geometrickému zaměření, poukázal žalovaný na to, že posouzení tzv. zbytkových ploch, tedy např. nezastavěných a nezpevněných ploch, je ve věci udělení souhlasu k odnětí půdy ze ZPF v kompetenci věcně a místně příslušného orgánu ochrany ZPF. Dle žalovaného byla skutečně odňatá plocha ze ZPF prvoinstančním orgánem vyhodnocena správně v souladu s ust. §11 odst. 7 zákona o ochraně ZPF jaká celá plocha areálu žalobce.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

[16] Žalovaný zdůraznil, že v době, kdy bylo zahájeno řízení o udělení souhlasu s vynětím orné půdy ze ZPF, které bylo zahájeno na žádost žalobce ze dne 6.8.2010 a v jehož průběhu byla stanovena orientační výše odvodu ve výši 32 610 Kč podle tehdejší platné úpravy, tedy před účinností novely zákona o ochraně ZPF č. 402/2010 Sb. ze dne 14.12.2012, si správní orgán již musel být vědom skutečnosti, že k nabytí právní moci předmětného rozhodnutí dojde již zřejmě za účinností novely, a v rámci své poučovací povinnosti tak měl žalobce upozornit na změnu právní úpravy, která pro něj bude velmi zásadní a bude mít nepříznivé důsledky, a to vzhledem k tomu, že změna představovala téměř desetinásobný nárůst původní výše odvodu.

[17] Střet účinností staré a nové právní úpravy ve svém důsledku znamenal pro žalobce porušení ústavně zaručených práv. Při svém podnikatelském záměru žalobce vycházel ze stanovené výše odvodů, která však byla nakonec několikanásobně vyšší a mohla tak vést k ukončení podnikatelské činnosti žalobce.

[18] I přes přechodná ustanovení k novele zákona o ochraně ZPF měla dle žalobce nad zásadou legality převážet zásada dobré víry a právní jistoty, a to i za předpokladu, že by rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem.

V. Jednání konané dne 24.11.2015 a posouzení věci Krajským soudem v Brně

[19] Při jednání žalobce i žalovaný setrvali na svých dosavadních stanoviscích k věci. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu 1. stupně, včetně řízení předcházejících jejich vydání a shledal, že **žaloba je důvodná.**

[20] V předmětné věci došlo k tomu, že byl zákon o ochraně ZPF poté, co byl žalobci na jeho žádost udělen souhlas s odnětím půdy ze ZPF, novelizován zákonem č. 402/2010 Sb. Orientační výše odvodu za odnětí půdy byla žalobci stanovena dle platné právní úpravy v době udělení souhlasu, odvod však byl stanoven dle novelizované úpravy. Předmětem sporu je především posouzení, zda to byl správný postup.

[21] Podle §11 odst. 2, věta první zákona č. 402/2010 Sb. o výši odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu rozhodne orgán ochrany zemědělského půdního fondu podle přílohy k tomuto zákonu v návaznosti na pravomocné rozhodnutí vydané podle zvláštních předpisů.

[22] Dle čl. V přechodných ustanovení tohoto zákona odst. 1., řízení podle § 9 odst. 6 zákona č. 334/1992 Sb. zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle dosavadních právních předpisů. Podle odst. 2 při rozhodování o odvodech podle § 11 odst. 2 zákona č. 334/1992 Sb. orgán ochrany zemědělského půdního fondu vychází z právního stavu ke dni nabytí právní moci prvního rozhodnutí vydaného podle zvláštních právních předpisů.

[23] Otázkou výkladu uvedených ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 7 As 38/2013-30. K odst. 2 uvedl: „*Tento článek neobsahuje intertemporální pravidlo, ale obsahově koresponduje s pravidlem vyjádřeným v ust. § 11 odst. 2 zákona o ZPF, že o výši odvodů za odnětí půdy ze ZPF rozhodne orgán v návaznosti na pravomocné rozhodnutí vydané podle zvláštních předpisů a vychází z právního stavu ke dni nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Otázkou, kterou je nutno ve vztahu ke stanovení konkrétní výše odvodů proto vyřešit je, zda ze zákona o ochraně ZPF vyplývá, že by konkrétní výše odvodů měla být stanovena až na základě právní úpravy účinné ke dni právní moci rozhodnutí podle zvláštních předpisů, jak dovodil krajský úřad a krajský soud. Pokud by tomu tak mělo být, musel by být ze zákona o ZPF zcela zřejmý takový úmysl zákonodárce. Tedy to, že určení výše odvodu není předmětem rozhodování příslušného správního orgánu při vydání souhlasu s odnětím půdy, a tudíž, že tento souhlas ani nemůže vytvořit žádné legitimní očekávání účastníka řízení, jaká bude výše odvodu, neboť ta bude stanovena až v rozhodnutí podle ust. § 11 odst. 2 zákona o ZPF, a to podle sazebníku ve znění ke dni právní moci rozhodnutí podle zvláštních právních předpisů. Tudíž vydání souhlasu by neznamenovalo nic jiného než samotný souhlas s budoucím odnětím půdy ze ZPF s tím, že konkrétní výši odvodů není příslušný správní orgán oprávněn stanovit. Ze zákona o ochraně ZPF vyplývá, že zákonodárce rozlišuje mezi vydáním souhlasu s odnětím půdy ze ZPF se stanovením orientační výše odvodů a vydáním rozhodnutí o povinnosti zaplatit odvod. Stanovil tak požadavek, aby správní orgán v závazném stanovisku stanovil orientační výši odvodů. Podmínkou pro vydání rozhodnutí o povinnosti odvod skutečně zaplatit pak je pravomocné rozhodnutí vydané podle zvláštních právních předpisů, v daném případě podle zákona č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Jediným racionálním důvodem této právní úpravy je podle Nejvyššího správního soudu to, že až výkonem práva podle tohoto rozhodnutí dojde k faktickému zastavění půdy a naopak, i když je souhlas jako jeden z podkladů nezbytných pro vydání rozhodnutí podle stavebního zákona účastníku řízení vydán, automaticky to neznamená, že k zastavění půdy skutečně dojde.“*

[24] Dále Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku konstatoval: „*Pokud jde o stanovení konkrétní výše odvodů, není jisté povinnost stanovit ji v závazném stanovisku orientačně,*

samouúčelná. Zákonodárce blíže nestanovil, jaká má být podoba „orientační výše“ odvodů, z logiky věci však jejím účelem má být seznámit účastníka řízení s výší odvodů, v jaké bude povinen je, v souvislosti s realizací své další aktivity, např. stavební, zaplatit odvést. Orientační výše odvodů by se proto v zásadě neměla lišit od jejich výše, která bude stanovena rozhodnutím v návaznosti na pravomocné rozhodnutí podle stavebního zákona..... Výklad, který zastává krajský úřad a krajský soud, že orientační stanovení výše odvodů není v podstatě nijak závazné, popírá smysl této zákonem stanovené povinnosti a je v rozporu se zásadou ochrany právní jistoty žadatele o vyjmutí pozemku ze ZPF i zásadou minimalizace prováděných záborů. Při zvažování konkrétní výstavby působí i orientační výše odvodů motivačním způsobem, protože umožňuje posoudit, nakolik se omezená zástavba promítne do výše celkových nákladů.“

[25] Nejvyšší správní soud uzavřel, že „*souhlas s odnětím půdy je závaznou součástí rozhodnutí vydaného podle zvláštních předpisů, konkrétně podle stavebního zákona, a to v celém svém rozsahu včetně orientačního určení výše odvodů.*“ Odkázal na rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2012, č. j. 5 Ans 6/2011 - 60, který učinil stejný závěr.

[26] Svůj názor Nejvyšší správní soud shrnul v právní větě: „*V rozhodnutí o výši odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu podle § 11 odst. 2 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, rozhodne správní orgán po 1. 1. 2011 v případě, že orientační výše odvodů [§ 9 odst. 6 písm. d), odst. 7 uvedeného zákona] byla stanovena do 31. 12. 2010, podle sazeb rozhodných v době stanovení orientační výše odvodů.*“

[27] Zdejší soud konstatuje, že se závěry Nejvyššího správního soudu plně shoduje a odkazuje na ně. Stěžejní námitku žalobce, shrnutou výše v odst. 8 a 9 tedy shledal důvodnou.

[28] Námitkou, že správní orgány vzhledem ke změně právní úpravy mohly vydat nové rozhodnutí (žalobce tím měl zřejmě na mysli nové rozhodnutí, které by stanovilo jinou orientační výši odvodu v udělení souhlasu s vynětím orné půdy ze zemědělského půdního fondu), se soud vzhledem k výše uvedenému právnímu názoru pokládá za nadbytečné zabývat.

[29] Dále žalobce namítal, že konečná výše odvodu měla být stanovena pouze za skutečně zastavěnou plochu, která dle doloženého geometrického zaměření činí 0,2428 ha. Dle názoru soudu je nesporné, že původně předpokládaný a skutečný rozsah záboru pozemku se může lišit. S ohledem na to je právě výše odvodu v souhlasu s odnětím půdy ze ZPF uvedena pouze orientačně a konečná výše odvodu je stanovena až v rozhodnutí o povinnosti zaplatit odvod. Je zde připuštěna tedy možnost zmenšit skutečný zábor pozemků oproti předpokládanému rozsahu odnětí ze zemědělského půdního fondu, což odpovídá zásadě minimalizace odnětí zemědělské půdy (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.5.2014, č.j. 9 As 175/2010-25, nebo rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16.2.2001, č.j. 31 Ca 136/2000-13).

[30] Jak je zřejmé z napadeného rozhodnutí viz odst. 7 tohoto odůvodnění, žalovaný konstatoval, že orgán ochrany ZPF správně vymezil rozsah pozemků, kterých se souhlas týká, přičemž odvod byl stanoven za celou plochu skutečně odňatou ze ZPF a byla posouzena

možnost navrácení tzv. zbytkových ploch, což v daném případě nelze. Je nutno konstatovat, že odůvodnění žalovaného je v této souvislosti velmi stručné. Ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně je však dostačující. Jak vyplývá ze správního spisu, místním šetřením dne 28.6.2013 bylo zjištěno, že celý areál byl předmětem výstavby, celý je oplocen a využíván jako manipulační plocha a zastavěná plocha, jen nepatrná část okolo plotu je nezastavěná. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že celý pozemek, ohledně kterého byl udělen souhlas, tvoří jeden areál, který je oplocen včetně okrajových neudržovaných ploch, (tedy zbytkových ploch), které budou sloužit jako zeleň. Vzhledem k tomu je dle názoru soudu logické, že odbod byl předsán za celou výměru, která byla předmětem řízení.

VI. Závěr a náklady řízení

[31] Z výše uvedených důvodů soud shledal žalovaného nezákonné. Proto jej zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[32] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náhrada za odměnu advokáta i náhrada hotových výdajů a zmeškaný čas byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v tomto případě za čtyři advokátem učiněné úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba a další písemné vyjádření ve věci, účast u soudního jednání) a čtyři režijní paušály, tedy ve výši 4 x 3 100 Kč a 4 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 13 600 Kč. Dále byla přiznána náhrada za promeškaný čas strávený cestou ze sídla advokáta v Praze ke Krajskému soudu v Brně a zpět za celkem 9 půlhodin podle § 14 advokátního tarifu ve výši 900 Kč. Advokát žalobce cestoval k soudnímu jednání automobilem Škoda Octavia ABBF 1AC, spz HKM 46-53 z Prahy ke Krajskému soudu v Brně a zpět. Náhrada mu byla přiznána dle údajů zjištěných z předloženého technického průkazu vozidla a dle vyhlášky č. 328/2014 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad. V daném případě náklady na pohonné hmoty dosáhly výše 1 080 Kč [(7,2 l na 100 km, cena PHM 35,90 a vzdálenost celkem 418km], amortizace (náhrada) výše 1 547 Kč (418 x 3,70), celkem za cestovné 2 627 Kč. Celkové náklady na zastoupení advokáta tak činí 16 227 Kč. Protože advokát žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 3 596 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Částka přiznaná v souvislosti se zastoupením advokátem tak činí 20 723 Kč. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacené soudní poplatky ve výši 4 000 Kč. (3 000K č z žaloby a 1 000 Kč z návrhu na přiznání odkladného účinku.) Celkem jí tedy vůči žalovanému byla přiznána náhrada nákladů ve výši 24 723 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. listopadu 2015

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jaroslava Předešlá